

Офіційне видання Ірпінської регіональної спілки ветеранів Афганістану
(воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО,
Благодійного фонду «Єдність та милосердя»

ІРПІНЬ ЄДИНИЙ

27 жовтня 2016 / випуск 22

АНОНСИ

**«KOMFORT LIFE»:
У РОЗБУДОВІ
ІРПЕНЯ Є І НАША
ДОЛЯ**

стор. 2

**ВШАНУВАЛИ
ЗЕМЛЯКІВ-ГЕРОЇВ**

стор. 5

**ПЕРЕСТАНЬТЕ
НАД НАМИ
ЕКСПЕРИМЕНТУВАТИ!**

стор. 7

**«ВІДАД»:
8 РОКІВ НА СЦЕНІ**

стор. 8

ВШАНУВАЛИ ЗАХИСНИКІВ ВІТЧИЗНИ НА АЛЕЇ ГЕРОЇВ

14 жовтня ми відзначили Покрову Пресвятої Богородиці, День українського козацтва (вшановуємо з 1999 р.) та День захисника Вітчизни. Його встановлення ініціював Президент України Петро Порошенко.

Покладання квітів до «Дерева духу»

Ірпінь вшанував захисників України на Алеї Героїв. Тут відбувся мітинг у пам'ять полеглих земляків в зоні АТО на Сході. Згадаємо героїв поіменно: Ігор Горбенко, Олександр Давидчук, Микола Личак, Олександр Гуменюк, Сергій Шкарівський, Владислав Стрюков, Олександр Старов, В'ячеслав Кірічек, Ільгар Багіров, Олександр Єроценко, Максим Ридзанич, Володимир Ринкун, Василь Фіцкалінець. Їх незламність символізує головна скульптура – «Де-

рево духу». На кожній його гілці – металеві пластикові листочки з прізвищами полеглих ірпінчан.

У заході взяли участь рідні загиблих героїв, їхні побратими, представники Ірпінської регіональної спілки ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО, депутати Ірпінської організації Партії Захисників Вітчизни, місцеві мешканці, керівники міста.

Присутні хвилиною мовчання вшанували пам'ять наших земляків, покла-

Шановні Захисники Вітчизни!

Прийміть щирі вітання з нагоди Дня Захисника Вітчизни! Ви уособлюєте мужність, патріотизм. Ваш героїзм особливо проявився і проявляється у жорстокому протистоянні з російським агресором на Сході України. У перших рядах захисників суверенітету держави перебувають ірпінчани. Вони справжні захисники Вітчизни!

Нашій молоді є з кого брати приклад, на кого рівнятися!

**Юрій КАРМАЗІН,
Голова Партії Захисників Вітчизни
Ігор ПАНАСЮК, Іван ЛЕХМАН,
депутати Ірпінської міської ради,
представники Партії Захисників Вітчизни**

Ми прийшли вшанувати пам'ять героїв-земляків

ли квіти до стендів з їх портретами і бойовим шляхом, до «Дерева духу».

День захисників Вітчизни не можна сьогодні назвати святом. Його правильніше йменувати Днем мужніх захисників. Бо військова агресія Росії проти

нашої держави продовжується. За офіційними даними, вже більше півтисячі наших земляків мають бойовий досвід на Сході України.

**Вікторія КАШИЦЬКА
Фото автора**

У РОЗБУДОВІ ІРПЕНЯ Є І НАША ДОЛЯ

Ірпінь міняється на очах. Стає одним із кращих європейських містечок. Приємно, що в цьому є і наша доля.

Для нас велика честь брати участь у різних проектах, виступати в ролі меценатів.

Ми і далі будемо примножувати наше меценатство, продовжувати фінансувати різні проекти, зводити різнопланове комфортне житло – економ-класу, середнього класу, вище середнього класу.

Ми намагаємося відповідати назві нашої фірми. Приємно, що на нашу адресу часто лунають позитивні відгуки від покупців. Гарні відгуки – це і наша реклама, і процвітання.

Вірю, що в майбутньому наші житлові проекти будуть ще кращими.

Роман ДРІЖДЕНКО,
керівник компанії
«Komfort Life»

РЕАЛІЗУЄМО БАГАТО СОЦІАЛЬНИХ ПРОЕКТІВ

З нагоди Дня міста, активну громадянську позицію та вагомий особистий внесок у його розвиток компанія «Komfort Life» удостоєна Подяки міського голови.

КОШТИ НА РОЗВИТОК МІСТА

Наша фірма, яку очолює Роман Дріжденко, займається не тільки зведенням житла в Ірпені. Ми реалізуємо чимало соціальних проектів. Так, на прохання його колишніх керманців профінансували на сто п'ятдесят тисяч гривень роботи по ліквідації прориву колектора на станції другого підйому. Взяли активну участь, у числі інших забудовників, в ремонті міської бібліотеки. З бюджету фірми на це виділили сто тисяч гривень.

До нас за допомогою часто звертаються благодійні фонди. Керівництво фірми «Komfort Life» розглядає кожне звернення. Щомісячно виділяємо цим фондам від 10 до 30 тисяч грн.

Багато невіршених питань накопичилося в колективі підстанції Буча Вишгородської підстанції екстреної медичної допомоги. Зокрема, з опаленням приміщення, де розміщуються кімната відпочинку, кухня, а також гаражі автомобілів швидкої допомоги.

Переїнялися цією проблемою міський голова Ірпеня, депутати міської ради, представники Партії Захисників Вітчизни Ігор Панасюк та Іван Лехман. Вони звернулися до нашої фірми з проханням профінансувати проект з газифікації цієї установи, проконтролювати хід виконання робіт.

Наші співробітники проаналізували цей проект, затвердили його. Ми виділили на ці роботи вже 70 тисяч грн.

Нещодавно, за ініціативи Романа Дріжденка, виділили 100 тисяч гривень на інструментарій для Ірпінської центральної міської лікарні.

Ми йдемо назустріч тим, хто найбільше потребує нашої допомоги.

Юлія КОРНЕТ

ОШУКАВ ІНВЕТОРІВ І ВТІК

Хочу також розповісти історію боротьби з шахраєм-збудовником. Поруч з нашим комплексом «Ірпінські Липки» донецький забудовник Роман Івченко (ТОВ «Давір-Фінанс») у 2012 р. купив земельну ділянку 0,5 гектара. І на ній розпочав будівництво багатоквартирного житлового будинку. Звів 4 поверхи одного під'їзду із запланованих чотирьох секцій, зібрав з фізичних осіб 10 мільйонів грн. (на той час понад 1 млн. доларів) і... припинив всі роботи. Ошукані інвестори почали ходити до Романа Дріжденка з проханням допомогти. Врешті-решт за підтримки міського голови та фінансування нашої компанії інвестори забрали земельну ділянку з незавершеним будівництвом. Наразі наша компанія добудовує зазначений будинок, а потерпілі вкладники через рік отримають омріяні метри без жодних додаткових оплат. Це коротко викладена чотирирічна історія боротьби з шахраєм-збудовником. До речі, Івченко втік з-під варті, порушивши підписку та умови застави, і в даний час переховується в Америці.

Юлія КОРНЕТ,
начальник юридичного відділу
фірми «Komfort Life»

ПОДЯКИ

ДУЖЕ СВОЄЧАСНА ДОПОМОГА

Наш колектив висловлює щирі подяки Роману Дріжденку за фінансове сприяння в придбанні опалювального котла і його встановленні. Дуже своєчасна допомога!

Такі керівники як Роман Ярославович є прикладом для інших, мають чітку громадянську позицію, завжди поспішають на допомогу людям. Зичимо йому наснаги в реалізації нових проектів, міцного здоров'я!

Валентина ВЕРГУЛЕС,
завідуюча підстанцією Буча
філії Вишгородської станції
екстреної медичної допомоги

ФІРМА БУДУЄ ГАРНЕ ЖИТЛО!

– Я сам з Києва. Але суєта столиці змусила задуматися про більш спокійне, зелене місто. Тому зупинив свій вибір на Ірпені. У фірми «Komfort Life», по вулиці Полтавській, 31, купив однокімнатну квартиру.

Приємно вразили чіткі строки здачі житла, гарне планування помешкання і, що теж дуже важливо, прийнятна ціна. Хочу подякувати керівнику компанії Роману Дріжденку за зведення комфортного житла.

Дмитро,
м. Київ

ТАКИХ БЛАГОДІЙНИКІВ МИ ЩЕ НЕ ЗУСТРІЧАЛИ

«Звертаємося до шановного Романа Дріжденка. Ми не знаємо, що вплинуло на Ваше рішення виділити нам таку величезну суму – 30 тисяч грн. Ми, як фонд, відкрилися у лютому цього року. І протягом цього періоду ніхто нам так не допомагав. Таких благодійників ми ще не зустрічали. На 15 тисяч грн. закупили 186 кв. метрів лінолеуму, який застелили у трьох класах. Решту грошей використати для удосконалення ганку школи.

Романе Ярославовичу! Висловлюємо вам щирі подяки за допомогу!

**Благодійний фонд
«Шкільна родина Ірпеня»,
який діє при ЗОШ №3**

ДОПОМОГА ПРОДУКТАМИ

«ДАЙ, БОЖЕ, ЗДОРОВ'Я, НАШИМ БЛАГОДІЙНИКАМ!»

Більше 30 продуктових пакетів з крупами, консервами, борошном, олією, солодощами на суму понад 7000 гривень отримали інваліди, ветерани війни, малозабезпечені жителі Ірпеня з нагоди Міжнародного дня людей похилого віку. Це подарунки від депутатів міської ради Партії Захисників Вітчизни Ігоря Панасюка, Івана Лехмана та відомого мецената Геннадія Мурашківського.

Багато людей цієї категорії у поважному віці. Дехто з них незабаром відзначатиме столітній ювілей. У молоді і зрілі роки, кажуть вони, ми були потрібні державі. А зараз про нас згадують вряди-годи. І не соромлячись, витирають тремтячими руками сльози на обличчі. Їх можна зрозуміти. Діти давно вилетіли з сімейного «гнізда». Окремі навідуються до стареньких, але чимало нащадків забувають, хто подарував їм життя. І залишаються вони самотніми, з гнітючими думками як жити далі, що чекає завтра?

На фото: Олександр Горбунков, Вікторія Кашинська привезли продуктові пакети Леоніду Шапошнікову

«Так, для нас є суттєвою матеріальною підтримка, – відзначали вони. – Але не менш важливим є живе спілкування. Бо для багатьох із нас світ звужився до квартири. Адже на вулицю виходимо нині рідко. Тому ми щиро вдячні нашим благодійникам – і Ігорю Панасюку, і Івану Лехману, і Геннадію Мурашківському.

му. Нехай їм Бог дарує здоров'я, дає сили і далі нам допомагати!».

Продуктові пакети ветеранам, інвалідам війни, малозабезпеченим розвозили Олександр Горбунков, Поліна Ульянова, Вікторія Кашинська та представники мецената Геннадія Мурашківського.

Вікторія КАШИНЬСКА

Ігор ПАНАСЮК:

«ВАША ШКОЛА ОДНА З КРАЩИХ У ВІЙСЬКОВО-ПАТРІОТИЧНОМУ ВИХОВАННІ»

Загальноосвітня школа №18 – одна з кращих у військово-патріотичному вихованні. Її колишні випускники В. Струков та М. Ридзанич стали уособленням мужності та доблесті. При виконанні бойових завдань на Сході України вони загинули як герої. Пам'ять про них вшанували на урочистій лінійці з нагоди початку нового навчального року хвилиною мовчання. Традиційно керівництво школи запросило на цей захід і представників Ірпінської регіональної спілки ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО – Ігоря Панасюка, Фердосі Ханкішієва, а також місцевих та ірпінських депутатів, серед них і народного обранця Партії Захисників Вітчизни Івана Лехмана. Свою доньку Анастасію привів у перший клас боець батальйону «Айдар» Влад (позивний «Беркут»).

З початком нового навчального року учнів тепло привітав голова Ірпінської регіональної спілки ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО Ігор Панасюк. Він побажав юнакам та дівчатам успіхів у навчанні. Ігор Валерійович вручив членам клубу «Ратібор», переможцям обласних спортивних змагань «Школа виживання» Почесні грамоти, цінні призи. Таку ж відзнаку за військово-патріотичне виховання молоді отримав керівник військово-патріотичного клубу «Ратібор» Олексій Дубас.

Директор навчального закладу Ігор Лошицький розповів часопису «Ірпінський єдиний», що цього року буде 30-й випуск школи. За цей період біля 2000 випускників 11 класів закінчили навчальний заклад. Із них більше 90 учнів нагороджені золотими та срібними медалями.

У нинішньому році поріг школи переступило 982 учні. Сформовано п'ять повнокровних перших класів, де здобуватимуть знання 156 хлопчиків та дівчаток.

Діти навчаються за різними програмами, зокрема два класи за науково-педагогічними проектами «Інтелект України», один клас за проектом «Росток». Тобто батькам дають вибір, щоб діти по своїх здібностях, можливостях могли отримати доступну освіту.

Наразі, зазначив далі Ігор Лошицький, навчальних аудиторій вистачає. Будемо до останнього боротися за першу зміну. Бо друга зміна – це складно і батькам, і учням, і педагогам.

Хочу коротко розповісти про військово-патріотичний клуб «Ратібор», де керівником Олексій Дубас. Він же заступник директора з господарської роботи. Тут діти проходять справжній спортивно-військовий вишкіл.

Вдосконалюємо матеріально-технічну базу клубу. Можна, як кажуть, її терпіти. Не кожна середня школа Київської області має такий тир, як у нас. Тут проводимо стрільби з бойової зброї. В цьому році обладнано спортивний зал для загальної фізичної підготовки. Зокрема, рукопашного бою.

Приємно констатувати, що педагогічний та учнівський колективи нашої школи за високий військово-патріотич-

Вручення відзнаки Олексію Дубасу

ний рівень виховання молоді, підтримку хлопців, які проходять службу в зоні АТО, отримали подяку від командування військової частини В 2050. Подяки

від наших захисників Вітчизни удостоєні Олексій Дубас, а також вчителі-волонтери Тетяна Церковняк і Наталія Виштак.

Ми проводимо у школі благодійні ярмарки. Виручені кошти передаємо хлопцям у столичний та Ірпінський військові госпіталі, а також на передову.

Розповідь продовжує керівник клубу «Ратібор» Олексій Дубас:

– Учасники нашого клубу Олександра Гратій, Олексій Легков, Ілля Михайлов, Радіон Янченко та Максим Гаврильченко під керівництвом інструктора Вячеслава Колосова влітку цього року стали переможцями обласних змагань «Школа виживання». Ми виграли все, що могли виграти. У мене душа радіє за молоде покоління!

Зараз триває набір у клуб дітей з 8 років. А старші будуть проходити військово-десантну підготовку. До речі, наші діти з 16 років, з дозволу батьків, на Трухановому острові стрибають з парашутом з вишки.

Ігор Панасюк вручає Почесну грамоту члену клубу «Ратібор»

«Ратібору» активно допомагає Ірпінська регіональна спілка ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО – подарувала гвинтівку, палатку, дала в оренду польову кухню.

ЖЖЖ

Голова Ірпінської регіональної спілки ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО Ігор Панасюк провів «Урок мужності» серед старшокласників. Він зокрема відзначив, що школа №18 – одна з кращих у військово-патріотичному вихованні. І цей успіх треба продовжувати. Після закінчення уроку мужності учні, педагоги та гості сфотографувалися на пам'ять.

Василь ЗАКРЕВСЬКИЙ

Фото на пам'ять після «Уроку мужності»

НАШ ГАМАНЕЦЬ

ЦІНИ НА СОЦІАЛЬНІ ПРОДУКТИ СТАЛИ НЕРЕГУЛЬОВАНИМИ

З 1 жовтня Кабінет Міністрів відпустив у вільне плавання ціни на соціальні продукти.

Продавці відразу підняли ціни на яйця та курятину – в середньому на 15-20 відсотків. Підскочили ціни на молочні продукти та крупи. Правда, у торговельних закладах по різному. Тому споживачам, особливо з невеликими доходами, доводиться шукати найдешевші магазини.

Ще два тижні тому в «Еко-маркеті» можна було купити яйця по 16,50 грн. за десяток. А нині їх ціна перебрала за 22 грн. На місцевому ринку ще дорожче, особливо «кусаються» домашні яйця.

Суттєво різняться в ціні хлібобулочні вироби. У «Каштані» хліб «Український» коштує 11 грн., «Пшеничний» – 8.50 грн. А ось в продуктовому магазині Будинку торгівлі буханець «Українського» можна купити за 9,20 грн., батон – за 6.20 грн. Як нам повідомили в цьому закладі, батон навіть подешевшав – на 30 копійок.

В «Еко-маркеті» є своя пекарня. Завдяки цьому тут мають можливість регулювати ціни на хлібобулочні вироби. Навіть акції запровадили: батон французький тепер коштує 3,19 грн. (був 4,99), пиріг із повидлом – 9.99 (раніше 14.49).

Низька купівельна спроможність людей змушує працівників торгівлі знижувати ціни на окремі молочні продукти. Так, в магазині «Фора», що по вул. Шевченка, подешевшали йогурти «Яготинський» та «Фанні». Водночас доводиться констатувати, що в цьому закладі хлібобулочні вироби доволі дорогі. Зокрема, батон коштує 7,69 грн., хліб «Кулініч» – 11.89.

Експерти кажуть, що тенденція до подорожчання буде зберігатися – принаймні три найближчих місяці, визначені Кабміном.

Вл. інф.

СВІТ МАЄ ЗНАТИ ПРО ЗНИКЛИХ БЕЗВІСТИ НА СХОДІ УКРАЇНИ

У центрі Києва, біля Національного академічного театру опери та балету ім. Тараса Шевченка, Міжнародний Комітет Червоного Хреста (МКЧХ) в Україні розгорнув фотовиставку «Невідомість. Сім'ї загиблих безвісти з обох сторін конфлікту».

На цей захід прибули заступник Голови Верховної Ради України Ірина Геращенко, міністр з питань тимчасово окупованих територій та внутрішньо переміщених осіб Вадим Черниш, віце-президент МКЧХ Крістін Беерлі, голова Місії Міжнародного Комітету Червоного Хреста в Києві Елан Ешліман, автор фотопроєкту Брендан Хоффман, представник управління цивільно-військового співробітництва

Автор фотопроєкту
Брендан Хоффман

Збройних сил України Олег Чуйко, голова Ірпінської регіональної спілки ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО, депутат міської ради Ігор Панасюк, депутат міської ради Іван Лехман, представники батальйону «Айдар».

Ірина Геращенко
та Крістін Беерлі

«88% людей продовжують розшукувати своїх близьких, і дві третини вважають, що їхні родичі досі живі, – сказала віце-президент МКЧХ Крістін Беерлі. – Переважну більшість зниклих становлять чоловіки (98%), і майже половина з них не мають жодного відношення до

У відкритті фотоекспозиції про зниклих безвісти взяли участь делегація з Ірпеня, представники управління цивільно-військового співробітництва Збройних сил України, батальйону «Айдар»

армійської служби. Із них 40% – люди у віці до 36 років».

Заступник Голови Верховної Ради України Ірина Геращенко розповіла, що згідно з інформацією Служби безпеки України, нині налічується 498 зниклих осіб, із них 347 – цивільні. Серед них і волонтери, і медики, і журналіст, багато військових, які пропали безвісти ще після Іловайська.

Обов'язок держави – знайти кожного, ідентифікувати тіла. А також допомогти звільнити 107 осіб, що незаконно утримуються на окупованих територіях Донецької та Луганської областей.

Ірина Геращенко вибачилася перед тими родинами, чиїх родичів ще не знайшли.

– Мій брат Роман, позивний «Рамзан», загинув у районі Новоазовська більше двох років тому, – сказала його сестра (на фото). – Він пішов на виконання бойового завдання і не повернувся. Чи живий він, чи досі перебуває в полоні? Нам про це нічого невідомо. Прошу громадськість, всіх небайдужих людей допомогти!

Я шукаю брата!

Після розмови з журналістами жінка зустрілася з міністром з питань тимчасово окупованих територій та внутрішньо переміщених осіб Вадимом Чернишем. Урядовець пообіцяв допомогти у пошуках брата.

Гості, родичі загиблих воїнів на Сході України, телевізійні та газетні журналісти оглянули фотовиставку, яка не залишила нікого байдужим.

Лідія КОРДОНЕЦЬ

Ірина Геращенко, Олег Чуйко
та Ігор Панасюк

ОФІЦІЙНО

З 2014 р. МКЧХ надає допомогу людям, постраждалим від конфлікту на сході України. У 7 офісах – Києві, Луганську, Донецьку, Маріуполі, Слов'янську, Северодонецьку та Одесі – працює понад 400 співробітників.

Що зроблено за січень-червень 2016 р?

Понад **43000 тонн гуманітарної допомоги** доставлено людям, які живуть на постраждалій від конфлікту території.

290 тонн вантажівок доставлено на склади МТЧХ на сході України.

74 медичні заклади отримали протиправцеві вакцини, імуноглобулін, витратні матеріали для гемодіалізу і ліки для надання первинної медичної допомоги.

Більше **203000 продуктів наборів роздано 109312 особам**.

Понад **13000 осіб щомісяця отримують від МКЧХ** будівельні та покрівельні матеріали й інструменти, в т. ч. понад 30 000 штук цегли, 40 т. цементу, 12000 листів шиферу.

22 школи/дитсадки отримали допомогу від МКЧХ, із них 13 шкіл захисну плівку на вікна або мішки з піском для посилення пасивної безпеки.

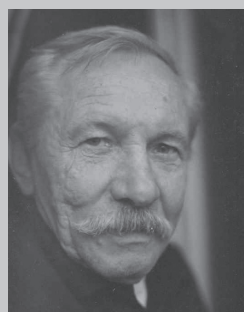
ПІСЛЯМОВА

Військовий комісар об'єднаного Ірпінсько-Бучанського міського військового комісаріату, учасник АТО Сергій КАЙДАН розповів, що за період воєнних дій на Сході України двоє наших земляків пропали безвісти. Їх вдалося розшукати, одного з них завдяки ідентифікації тіла.

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ

ВІДІЙШОВ У ВІЧНІСТЬ МИКОЛА ГЕОРГІЙОВИЧ ГОРБУНКОВ

Видатний спортсмен і тренер, який створив свою школу вільної боротьби.

самбо. Микола Горбунков шість разів ставав чемпіоном України з вільної боротьби, двічі – з класичної боротьби.

Ще будучи борцем, почав тренувати інших спортсменів. Протягом 30 років Микола Георгійович працював на Подолі в спортивному товаристві «Спартак». Його спартаківська команда єдина в Україні, яка виграла в команди Росії з вільної боротьби.

Микола Горбунков народився в 1936 році в селі Чаново Ярославської губернії. Згодом з матір'ю переїхав в Москву. У 16 років юнак почав займатися вільною боротьбою, і вже через рік став чемпіоном Москви!

Армійську службу проходив в Молдавії, в прикордонних військах, де виконав звання майстра спорту з вільної боротьби і

У 1981 році перейшов на тренерську роботу в Ірпінську ДЮСШ. Під його керівництвом Ірпінська команда стала чемпіоном спартакіади школярів України, обійшовши Київський, Львівський та Одеський спортивні інтернати. Виховав 37 майстрів спорту!

Коли в Ірпінській ДЮСШ закрилося відділення вільної боротьби, Микола Георгійович перейшов працювати в Михайлівську Рубежівку, де побудував при школі спортивний зал. Він функціонує до цього часу.

Тренерську діяльність закінчив в 75 років.

Миколу Горбункова дуже поважають на Кавказі, де боротьба як вид спорту надзвичайно популярна, сильна. Пам'ятає його і дагестанське місто Хасавюрт, яке виховало чотирьох чемпіонів світу. У ньому є будинок, який називають іменем Горбункова.

Багато його учнів цілком заслужено називали своїм батьком. Так, його учень Анатолій Харитонюк тренує збірну команду дівчат Англії з вільної боротьби.

Він завжди говорив: ви не будете все життя боротися, вчиться! У нього були свої крилаті вислови: борцеві не боляче – борцеві приємно. Я вас вчу не тільки боротися, але й жити.

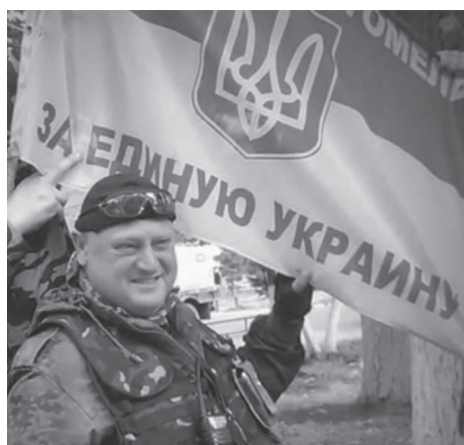
В США вийшла книга під назвою «Ці люди нас роблять сильними». Її автор Ян Димов один із розділів книги присвятив Миколі Горбункову.

Він все життя прожив стоячи, і помер стоячи, протягом 10 секунд. Встиг сказати коротко: «Мені щось погано». На похорони до Горбункова приїхало четверте покоління борців. Вони вже самі виховують майстрів спорту.

Пам'ять про нього назавжди залишиться в наших серцях.

Ірпінська регіональна спілка ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО глибоко сумує з приводу смерті Миколи Георгійовича Горбункова і висловлює глибоке співчуття рідним та близьким покійного.

ПАМ'ЯТІ БОЙОВИХ ПОБРАТИМІВ

ДВА РОКИ ТОМУ ЗАГИНУВ ІЛЬГАР БАГІРОВ

Виповнилося два роки з дня загибелі Ільгара Багірова («Балу»), заступника командира роти з виховної роботи 11-го батальйону ТРО «Київська Русь».

На фото: ми приїхали вшанувати Ільгара Багірова, Олександра Давидчука, Олександра Єрощенка та інших героїв

Ільгар і Тетяна познайомилися у військовій частині, де разом відбували службу. Він був на 7 років старший за Тетяну, мав звання капітана, а вона носила погони прапорщика. Попри різницю у віці, виявилось, що у них багато спільних інтересів. Згодом пара одружилася, у 2002 р. народилася донечка. Тепер разом з матір'ю вона передивляється батькові фотографії і не може повірити, що його немає в живих. Що він не зайде у дім, не обійме, не зателефонує... Ільгар був відповідальною людиною, добрим та чуйним чоловіком, який міг віддати останнє, якщо комусь була потрібна допомога. Тому коли почалася війна, Тетяна та Ільгар почали займатися волонтерською діяльністю, закупляли для наших захисників Вітчизни бронезилети, спорядження, доставляли гуманітарку. Коли прийшла повістка з військкомату, не вагаючись, Ільгар пішов на фронт. Був командиром одного з блокпостів у Луганській області. 1 вересня 2014-го між Дебальцевим і Фащівкою, неподалік населеного пункту Чернухіно. (Перевальський район), у бою з російськими збройними формуваннями капітан Багіров підірвав себе і терористів гранатою — щоб не потрапити у полон. За іншими даними, при спробі окупантів

взяти його живим він кинув у них гранату, за що був розстріляний.

Невідомі поховали героя на місці бою. Два місяці не було можливості забрати його тіло з цієї території. Перепований 27 листопада 2014-го в Ірпені.

Блокпост, яким командував Ільгар Багіров, і після його смерті продовжують називати «блокпост Балу».

30 вересня вшанувати його пам'ять зібралися рідні, бойові побратими,

Біля могили Олександра Єрощенка

представники Ірпінської регіональної спілки ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО, друзі, знайомі. До могили поклали квіти.

Поруч знайшли вічний спочинок інші герої, які загинули на Сході України — Вячеслав Киричек, Олександр Єрощенко, Володимир Ринкун, Олег Цапко.

Василь ВОЛИНЕЦЬ

6 жовтня йому виповнилося 6 50 років! Він загинув у складі добровольчого загону «Айдар». Загинув, рятуючи своїх бойових друзів. Серед них і Олександр Ніколайчук.

Світлу пам'ять нашого земляка вшанували «айдарівці», члени Ірпінської регіональної спілки ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО на чолі з Ігорем Панасюком, представники Партії захисників Вітчизни, жителі міста – його друзі. Зі сльозами на очах дружина Лариса з донькою Вікторією.

Дружина Лариса з донькою Вікторією

ОЛЕКСАНДРУ ДАВИДЧУКУ ВИПОВНИЛОСЯ Б 50!

На ірпінському цвинтарі похований наш земляк, герой неоголошеної війни на Сході України Олександр Давидчук.

Біля могили Олександра Давидчука

До могили Олександра принесли багато живих квітів. Тут же накрили стіл, щоб пом'янути героя, сказати на його адресу слова, які йдуть від серця.

Анатолій КУШНІРЧУК, капелан Збройних сил України:

– Олександр Давидчук пройшов дві війни – афганську та російсько-українську. Незважаючи на те, що заморився попередньою війною, сказав: я піду! Він обрав 24-й штурмовий батальйон «Айдар». Для мене його вибір був в принципі

природним. Він говорив мені: Анатолій, я хочу передати досвід іншим воїнам. Бо туди, на Схід, ідуть діти. Повинен хоч трохи їх навчити. А діти-добровольці потребують вишколу від досвідчених бійців.

Для мене ім'я Олександра Давидчука замінює як мінімум 10 уроків про справжній патріотизм України. Бо так як він любив Україну, те, що він для неї зробив – гідне нашої уваги і поклоніння. На героїських прикладах Давидчука, Личака та інших наших героїв-земляків ми можемо вчити інших воїнів.

Ігор ДОМІН («Адамович»), боєць 128-ї гірсько-піхотної бригади:

– Пишаюся тим, що доля звела мене з Олександром Давидчуком. Я сам родом з Дрогобича Львівської області. Провів деякий час з ним. Останній раз бачився за чотири дні до його смерті. Шкода, що Бог забирає таких як Олександр. Мабуть, на небі дефіцит кадрів справжніх людей. А, на жаль, негідники часто живуть довго.

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ВАШОМУ ЗЕМЛЯКУ!

– Олександр назавжди залишиться в наших серцях. Як чудова людина, мужній воїн, – звернувся до присутніх голова Ірпінської регіональної спілки ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО Ігор Панасюк. – Одну з вулиць міста перейменували на вулицю Давидчука. На його честь плануємо збудувати сквер біля дитячої лікарні. З ініціативи афганської спілки, завдяки благодійнику-забудовнику сім'я отримає однокімнатну квартиру в будинку, який нині зводиться за соціальним проектом для учасників бойових дій.

– Сьогодні Олександру мало б виповнитися 50 років, – сказала його дружина Лариса. – На цвинтарі зібралося багато друзів мого чоловіка. Приємно, що про нього пам'ятають. Пролунало багато теплих слів про його вчинки, про те, як воював. Всі казали, що він справжній солдат, загинув в бою – за нашу Вітчизну, наші родини.

Солдат живий доти, поки про нього пам'ятають!

ВІН ЗАЛИШИТЬСЯ В НАШИХ СЕРЦЯХ

У цей же день вшанували світлу пам'ять ще одного нашого земляка-героя Олександра Єрощенка. Він народився 4 жовтня 1982 року, а загинув на Сході України 14 лютого 2015 року. «Пам'ять про мужнього захисника Вітчизни назавжди залишиться в наших серцях, – говорили його друзі, знайомі. – Вічна йому пам'ять і земля пухом!».

Василь ЗАКРЕВСЬКИЙ

МЕДИЧНИЙ ІНСТРУМЕНТАРІЙ – НА 100 ТИСЯЧ ГРИВЕНЬ

Його презентували хірургічному відділенню Ірпінської центральної міської лікарні депутати Ігор Панасюк та Іван Лехман. Редакція часопису «Ірпінський єдиний» попросила прокоментувати цю неординарну подію авторитетних фахівців.

Володимир ЛЕВЧУК, заступник головного лікаря з медичної частини Ірпінської центральної міської лікарні:

– Спонсорство, меценатство завжди високо цінувалося. Тому ми дуже вдячні депутатам Ірпінської міської ради Ігорю Панасюку та Івану Лехману за такий значимий, актуальний подарунок. Наші пацієнти отримуватимуть своєчасну і, що дуже важливо, високоспеціалізовану допомогу. Їм не треба буде їхати в Київ для проведення малоінвазивних операцій. Їх успішно здійснюватимуть в нашому закладі. Таким чином ми швидко повертатимемо наших громадян знову у суспільний процес.

З ініціативи депутатів Партії Захисників Вітчизни Ігоря Панасюка, Івана Лехмана, міського голови Володимира Карплюка, заступника міського голови Наталії Семко планується провести капітальний ремонт Ірпінської центральної міської лікарні. Внутрішній ремонт почнеться вже цього року. А наступного року заплановано заміну вікон та утеплення фасаду будівлі. Це змінить уявлення наших співвітчизників до вітчизняної медицини, і є тим самим кроком, що наближає до європейського рівня.

Тепер про те, що хвилює. Це недостатнє триденне забезпечення нашого закладу ліками і засобами медичного призначення для надання цілодобової швидкої (ургентної) допомоги людям, які потрапили в екстремальні ситуації. Ми беремо ці засоби з резервного фонду. Але їх, повторюю, не вистачає. Правда, сказане не означає, що в нас нічого немає. Допомога надається на високому рівні.

Нині на добу на одного пацієнта виділяється в середньому 6 грн. на лікування і 8 грн. на харчування. Це дуже мало.

Ігор Панасюк та Іван Лехман вручають інструментарій Володимирі Левчуку і Миколі Крестянову

Є хороші приклади місцевого самоврядування. Скажімо, Бровари, Бориспіль, Біла Церква з місцевого бюджету виділяють на ці потреби майже в три рази більше коштів, ніж надходить у вигляді субвенції з державної казни. Для прикладу: в названих містах на харчування одного хворого виділяють щодня від 20 до 30 грн. А ось керівники нашого міста, депутати лише думають про це.

Микола КРЕСТЯНОВ, асистент кафедри хірургії та судинної хірургії Національної академії післядипломної освіти ім. П. Шупика:

– Ресурс в нас, звичайно, є. Але реалізація наших можливостей залежить і від

матеріального забезпечення – обладнання, інструментарію. Важливий аспект – комфорт у відділеннях. Людина має право мати хороші умови, отримувати якісну медичну допомогу. Це повинні розуміти і чиновники. Адже і вони, і їх родичі також потрапляють до нас на лікування. Матеріальне забезпечення повинно взяти на себе місто. Воно має відповідні фінансові ресурси. А не витратити їх на щось інше.

Я звернувся до депутатів Ігоря Панасюка, Івана Лехмана, а також до заступника міського голови Наталії Семко: вийшов з ладу старий медичний інструментарій, треба купити новий! І невдовзі завдяки народним обранцям арсенал лапароскопічного обладнання поновився.

Вони презентували нам дороговартісні, але дуже якісні медичні інструменти німецької фірми «Вольф».

Лікарі нашого відділення висловлюють подяку і заступнику міського голови Наталії Семко. Завдяки її сприянню ми отримали відеокамеру та освітлювач. Це нова цифрова технологія. Наталія Григорівна, на мою думку, є хорошим менеджером соціальної спрямованості, реально переймається проблемами нашої медичної установи. Не пригадую, щоб раніше високопосадовці, які відповідали за медичний напрямок, проявляли до нас таку увагу.

Володимир БОЙЧЕНКО

ВІСІМНАДЦЯТИЙ ПОЧЕСНИЙ ГРОМАДЯНИН МІСТА

— Ви заслужили великий авторитет серед громади. Пригадую, коли в черговий раз повернулися на посаду заступника міського голови, Вам аплодували. Чи не було бажання самому стати біля керма влади й взяти участь у виборах?

— Мене завжди цікавила робота на результат саме на господарському напрямку. Посада міського голови насамперед політична, тому в мене не було таких амбіцій. З іншого боку, я завжди працював з людьми своєї справи, і мені в цьому сенсі везло на ділове й сумлінне оточення. Та все ж інколи можна почути: «Коли ви працювали, то місто не змінювалося...». Мовляв, ви нічого не робили. Але насправді робили — й дуже багато, в різні часи були свої проблеми. Взяти для прикладу 2013 рік, коли навіть наявні кошти в бюджеті не можна було зняти з рахунку — жодної копійки, бо їх гальмувало казначейство. Наразі ситуація змінилася — їх можна брати щодня.

Микола ГОЛОВКЕВИЧ нещодавно удостоєний звання Почесний громадянин Ірпеня. Микола Михайлович чверть віку очолював Ірпінський ЖЕК, котрий свого часу був передовиком галузі на Київщині, 13 років обіймав посаду заступника міського голови. 3 грудня 2015 р. — радник міського голови на громадських засадах.

— Але все-таки масштабна реконструкція Ірпеня потребує великих капіталів, де вони взялися, коли робочих місць не збільшується?

— Насамперед наведено порядок щодо сплати пайової участі забудовників, котра складає від 4 до 10 відсотків. Раніше зі сплатою були проблеми, на даний час їх майже немає. Місто стало інвестиційно привабливим, збільшилася кількість бажаних вкладати кошти в його розвиток. А це гроші до міського бюджету й нові можливості для тих чи інших проектів, які завдяки керівництву міста дуже активно освоюються. В Ірпені з'явився новий колорит і стиль, особливо у вуличній архітектурі — колони, арки... Певний стиль містобудування властивий європейським містам. Недавно бував у Швеції й вразився: там всі вуличні лавочки мають певну схожість, тобто свій оригінальний дизайн, який домінує в цілій країні. Тепер і наше місто має свій дизайнерський сюжет. І це добре, що тепер ми можемо здивувати не лише самих себе, а й гостей.

— Миколо Михайловичу, ми зустрілися з приводу присвоєння Вам високого звання. За якою інформацією, Ви стали 18 Почесним громадянином міста, розкажіть про свою біографію.

— Насамперед хотів би подякувати всім, хто виявив до мене таку високу довіру. Щодо своїх життєвих стежок, то народився на Чернігівщині в мальовничому селі на пагорбах, з дивною назвою Понорниця, яке розділяє річка Багачка, і хоча тепер вона зміліла, та колись була дуже великою. У нашому селі дуже добрі й працюючі люди, в яких набрався життєвого досвіду й мудрості. Після школи навчався в лісотехнічному технікумі в Кременці на Тернопільщині. Туди мене заманили товариші, і я не пошкодував з вибором, закінчив цей заклад з відзнакою, з дипломом майстра галузі. Місцем для роботи якимось інтуїтивно обрав Ірпінь, де й одружився та виховав двох доньок та тішуся онучкою. Трудову кар'єру в місті розпочав на деревообробному заводі, на його місці зараз знаходиться виробнича база УЖК «Ірпінь», що на Пролетарській. Служив в армії, після демобілізації повернувся знову на завод. У 1973 р. головний інженер Ірпінського ЖЕКу Михайло Квятковський запросив мене на роботу до себе. З цим підприємством я пов'язав більшу частину свого життя, в 1975 р. його очолив. Це був переломний період для міста — спорудили централізовану каналізаційну мережу, що дозволила будувати

багатоповерхівки. Спочатку це була, так би мовити, хутірська забудова, тобто підприємства зводили житлові масиви неподалік виробництв, наприклад БКЗ чи заводу «Прогрес», «Ліспроєкту». Згодом почали планове будівництво.

— В якому році і де з'явилися перші багатоповерхівки?

— Цей процес розпочався у 80-х роках у центральній частині міста. А раніше знаєте, де був адміністративний центр Ірпеня?

— На жаль, ні.

— Біля міського суду, в приміщенні котрого й знаходилася міськрада та міськвиконком. До слова, в минулому році «Ірпінсьводоканал» відсвяткував своє 40-річчя, у цьому році така ж ювілейна дата в тепло-стачальників.

— Працювати в ЖЕКу було нелегко у всі часи...

— Так, це дійсно нелегка робота, та головне її любити, а ще більше навчитися розв'язувати гордієві вузли й допомагати людям, у мене це виходило й виходить до сьогодні. Хотів би також поділитися з читачами вашої газети однією сентенцією. Приміщення колишнього ЖЕКу на Курортній уже в цьому році буде переобладнано під дитячий садочок. До речі, дуже цікава історія спорудження самого приміщення ЖЕКу. Позаяк ми займали лідируючі позиції в області, то нам привезли перехідний прапор. Але приміщення контори було настільки малим, що ніде було поставити прапор, його довелося... вперти в стелю. Після цього було прийнято рішення будувати нове приміщення ЖЕКу, котре тепер ще й послужить наймолодшим поколінням. Взагалі, в місті робиться, як Ви бачите, багато, і мені радісно бути в процесі цієї справи.

— Що ж, Миколо Михайловичу, дякуємо за бесіду, успіхів Вам і міцного здоров'я!

— Навзаєм!

Валентин СОБЧУК

– Реформа екстреної медичної допомоги в українських реаліях – безглузда, ми не Америка, – обурюється ветеран АТО, колишній начмед батальйону «Азов» Іван Лузгін. Протести з цього приводу висловлюють багато цивільних медиків: скільки можна проводити над нами експерименти, які започаткувала колишній очільник Міністерства охорони здоров'я Раїса Богатирьова.

«ОБСЛУГОВУЄМО ПОНАД 100 ТИСЯЧ ОСІБ»

У ролі бідного родича перебуває підстанція Буча філії Вишгородської станції екстреної медичної допомоги зі штатом 17 лікарів, 59 фельдшерів, 31 водій, 6 санітарок. За добу тут реєструють 45-50 викликів, інколи навіть більше. На екстрену допомогу виїжджає 5-6 бригад, хоча треба мінімум 7. Їх робота організована в 4 зміни – обслуговують Бучу, Михалівську Рубежівку, Красний хутір, Ворзель, Ірпінь, Гостомель, «Канадське село», Мощуни, Дачі, Сади з населенням понад 100 тисяч осіб. Серед них дуже багато не прописаних осіб, переселенців. Виїжджають на всі екстрені виклики – це травми під час падіння з висоти, на залізничці, вішалники, утопленники, з ножовими пораненнями, зі зброї. Тому доводиться підключати і поліцію. Але часто самі працівники підстанції виїжджають до агресивно потерпілих, з ризиком для власного життя. Раніше медики використовували рації – надійний, оперативний зв'язок. Але без будь-якого пояснення їх забрали. Сказали: користуйтеся мобільками. Та гроші на розмови не виділяють!

Умови праці – на рівні першої половини минулого століття. Адміністративне приміщення нагадує стару сільську хату. У кабінетах відсутній навіть натяк на будь-який комфорт: старі меблі, дірявий лінолеум на підлозі, шафи, столи завалені документацією. У лівому крилі цього приміщення знаходиться кімната для водіїв – тісна, з вузьким проходом. Вона більше нагадує житло для безхатченків.

На другому поверсі сусіднього приміщення розташована кімната для відпочинку медиків – більш простора. Оце вся її перевага. Тут ліжка також двоярусні. Стіни поцвіли грибок, якого витравити дуже важко через постійні перепади температури. Коштів на ремонт цієї кімнати відпочинку, який не проводився більше 5 років, ніхто не дає. Не відчувається домашній затишок від кухні, яка знаходиться по сусідству. Хоча її правильніше було б назвати пунктом для харчування. Тут можна закип'яти чай і підігріти їжу, принесену з дому.

Люди, які працюють за дуже напруженим графіком, не мають можливості навіть прийняти душ. З тієї причини, що ніхто його не облаштував знову ж таки через відсутність коштів.

Фельдшер Святослав Антощенко, лікар-інтерн Василь Підгірний, водій Василь Радзіцький, завідувача Валентина Вергулес

«ПЕРЕСТАНЬТЕ НАД НАМИ ЕКСПЕРИМЕНТУВАТИ!»

СТАЄ ГІРШЕ І ГІРШЕ

– З кожним роком стає все гірше і гірше, – сумно констатує Валентина Вергулес, завідувача підстанцією Буча філії Вишгородської станції екстреної медичної допомоги. – Я на цій посаді перебуваю з 1 листопада 2013 року. Тоді нашу установу непогано забезпечували медикаментами, запасними частинами до автомобілів.

А зараз її працівники, якщо говорити образно, перебиваються з хліба на воду. Валентина Миколаївна вже ноги стоптала, бігаючи по владних кабінетах з простягнутою рукою: дайте кошти на медикаменти, на встановлення опалення, запасні частини. Замість того, щоб займатися лікувальним процесом. Оце нещодавно вибила гроші на чергову партию ліків в Ірпінського міського голови.

Скаржилася і на проблему з опаленням приміщення. До її вирішення оперативно підключився знаний в місті забудовник Роман Дріждженко.

Якщо чесно, говорить пані Валентина, я не сподівалася на його допомогу. Бо коли звертаєшся до забудовників, то вони, як правило, обіцяють, але нічого не роблять. А тут все навпаки. Пан Роман, не зволікаючи, виділив кошти на газовий котел, дав спеціалістів для його встановлення.

ДУМКИ З ПРИВОДУ

Микола ГОНЧАРЕНКО, водій-механік:

– «Пежо» дорогі в обслуговуванні. Коштує цей автомобіль в рази дорожче, ніж

«Газель». Навіщо було витратити великі кошти на дорогу імпортну техніку?! За «Пежо» можна купити кілька «Газельок»! Комусь, очевидно, це дуже вигідно. А ми тут, на місцях, зі старими автомобілями мучимося щодня. Телефонуюмо у Вишгород: допоможіть із запасними частинами! У відповідь: через тиждень-півтора отримаєте! А вони нам треба вже сьогодні! Щоб вчасно виїхати на виклик, врятувати чуже життя.

– Розкажу про наш автомобільний парк, – продовжує Валентина Вергулес. – Більшість карет швидкої допомоги давно треба списувати – їм по 9-12-13 і більше років. Сьогодні в автомобілях «Газель» «летить» двигун, завтра коробка. Де брати запасні частини до них? Із тих, які стоять на приколі, і так все витягнули. І тоді слізно просимо у Вишгорода: допоможіть! До нових можна зарахувати лише два «Пежо». Нові автомобілі нам тільки обіцяють. А «колеса» треба навіть не щогдини, а щохвилини!

До Вишгорода відноситься не тільки Буча, а й Бородянка, Макарів, Іванків, Поліське, Нові Петрівці. І практично всі ці установи перебувають в однаковому становищі, за винятком Макарова, де умови праці значно кращі. А сам Вишгород підпорядковується Центру медичних катастроф.

ЯКБИ Я БУЛА МІНІСТРОМ

– Якби я була міністром охорони здоров'я, то піднімала б медицину всіма силами, – говорить Валентина Миколаївна. – І постійно дбала б про екстрену службу а не так як зараз. Бо ми живемо один раз, і вважаю, що найголовніша цінність – це життя.

Від запровадженої у 2012 році реформи треба відмовитися, а повернути-

Олександр ГУМЕНЮК, лікар виїзної бригади:

– Працюю в екстреній службі 5 років. Викликів багато – від 10 до 16 за зміну. А це нервові напруження, стреси. Хочеться на базі перевести подих, але не має нормальних умов для відпочинку.

Я маю 32 роки стажу, і отримую всього-на-всього 3500 грн. Тому беру додатково чергування. Оскільки їдальні в нас немає, кожен приносить з дому «тормозок».

Віталій БЕЛЕВІЧ, фельдшер виїзної бригади:

– Я виїжджаю на виклики вже 2 роки. І морально, і фізично тяжко працювати. Хотілося б, щоб врешті-решт на наші проблеми звернуло увагу медичне керівництво області та держави.

ся до старої, більш ефективної системи. Бо ця реформа себе абсолютно не виправдала. Питання треба вирішувати на рівні Кабінету міністрів. У тому числі і по підвищенню зарплати. Приміром, у водіїв вона мізерна – в межах 2000 грн. Лікари отримують в середньому 3500 грн. Тому змушені працювати на півтори ставки, щоб прогодувати сім'ю. Бо життя, як ми бачимо, з кожним днем дорожчає.

Василь ЗАКРЕВСЬКИЙ

ПІСЛЯМОВА

Днями керівник компанії «Komfort Life» Роман Дріждженко, депутати Партії Захисників Вітчизни Ігор Панасюк та Іван Лехман посприяли службі екстреної медичної допомоги в придбанні запчастин для ремонту автомобілів швидкої допомоги, паливно-мастильних матеріалів.

Також вони закупили ліки для надання первинної медичної допомоги у зв'язку з недофінансуванням цієї служби Вишгородською станцією.

У кімнаті приймання їжі

ТАЛАНТИ ТВОЇ, ІРПІНЬ!

«ВІДАД»: 8 РОКІВ НА СЦЕНІ!

Студія східного танцю «Відад» з нагоди восьми років з дня створення презентувала велике танцювальне шоу в Центральному будинку культури.

Це дійство, за свідченнями глядачів – місцевих жителів та гостей – було яскравим, неперевершеним. Творчий колектив презентував фактично новий репертуар. Кожен виступ, в якому розкривалася грація, краса танцю, сприймався на «ура». Були прекрасними у танцювальній феєрії і юні таланти, і дорослі. Так, юна учасниця «Відаду» Катруся, незважаючи на те, що потрапила в дорожньо-транспортну пригоду і тривалий час лікувалася, все-таки вийшла на сцену і виступила чудово.

Керівник колективу Любов Мироненко під час творчого звіту висловила щире подяку за фінансову підтримку голові Ірпінської регіональної спілки ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО Ігорю Панасюку та

депутату Партії Захисників Вітчизни Івану Лехману. Ці кошти танцюристи використали на пошиття костюмів.

Глядачі, які прийшли на концерт, отримали море незабутніх, позитивних вражень від магії східного танцю.

Заступник голови Ірпінської регіональної спілки ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО Валерій Малашенко та помічник депутата міської ради Ігоря Панасюка Вікторія Кашинська вручили учасникам колективу «Відад» квіти та Почесні грамоти.

У свою чергу студія східного танцю «Відад» нагородила Подякою афганську спілку та її керівника Ігоря Панасюка.

Василь ВОЛИНЕЦЬ

ВІТАЄМО З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ
ГАЧКОВА
Сергія Миколайовича
Тридцятиріччя – світлий ювілей.
Твори і далі корисні діла!
Ти заслужив повагу у людей,
Щоб доля сонячно цвіла!
Колеги, друзі

ВІТАЄМО З ЮВІЛЕЄМ!

ЧЕРНЯВСЬКОГО
Миколу Олександровича
з 60-річчям!
КУШНІРА
Олександра Дмитровича
з 50-річчям!

Щоб жилося щасливо, з натхненням,
І був сонячним кожен Ваш день.
Хай дарує тепло сьогодніня,
Благодаті, добра і пісень!

Колеги, друзі

В ІРПЕНІ З'ЯВИВСЯ «ЖИРАФ»

Торговельно-розважальний комплекс з такою назвою на межі двох міст — Ірпеня та Бучі — єдиний та неповторний заклад для шопінгу всієї родини. Бо окрім покупок речей, в т. ч. зі світовими брендами, тут можуть отримати багато позитиву як діти, так і дорослі. Двоповерховий комплекс складається з 40 приміщень. Окрім супермаркету «Фора», тут можна розважатися боулінгом та більярдом, відпочити в кафе, де меню на різні смаки: морепродукти, суші, національні страви.

Для дітей діє гральна зона. Ваші сини і доньки мають можливість щодня погратися на різноманітних гірках та лабіринтах, а також побавитися з аніматорами дитячих розваг під час шопінгу.

Тут передбачено 140 паркувальних місць. В «Жирафі» здійснюються мрії всієї родини!

Чекаємо на вас за адресою: **вул. Соборна, 160.**

БЕЗКОШТОВНІ ОГЛОШЕННЯ

Доброго дня! Звертаємося до всіх не байдужих до чужої біди людей! Допоможіть, будь ласка, зібрати кошти на оплату курсу реабілітації для сина Олександра, інваліда 1 групи. Наші фінансові можливості вичерпані, з моменту травми пройшло 6 років.

Завдяки вашим добрим серцям і не байдужості ми змогли пройти 4 курси реабілітації, успіхи є. Зараз необхідний ще один курс. На сьогодні з 40 тисяч грн., необхідних для оплати курсу, зібрано біля 6000 грн. Але не вистачає ще дуже багато. Будь ласка, допоможіть! Картка ПриватБанку 5167 9872 0626 0032.

З повагою Віра Олексіївна Лаврінович,
мама Олександра

Відпрацьовані батарейки можна здати у радіокіоск, який розташований на залізничному вокзалі, у «Фуршеті» та в приміщенні по вул. Шевченка, 16.

Потрібна кваліфікована в'язальниця вовняних речей.

Тел. (066) 102-03-46

До редакції газети «Ірпінський єдиний» ви можете писати за адресою: м. Ірпін, центральний поштамт, абонентський ящик №16.

**ВІТАЄМО З ДНЕМ
НАРОДЖЕННЯ
ХРИСТЮКА**

Дмитра Вікторовича,
першого заступника
міського голови

*Зичимо успіхів на ниві
державотворення, у розбудові
чудового міста Ірпін!*

**Ірпінська регіональна спілка
ветеранів Афганістану
(воїнів-інтернаціоналістів)
та учасників АТО**

**Вітаємо з днем
народження
ДЕРЕВ'ЯНКА**

**Миколу Федоровича
СЕРДЮКА**

**Олега Васильовича
КОВТУНА**

**Михайла Григоровича
ДІДКОВСЬКОГО**

**Михайла Михайловича
ЗУБАРА**

**Юрія Івановича
МАЛЬЦЕВА**

**Геннадія Петровича
ЧМИХОВА**

**Михайла Васильовича
КВАСНЕВСЬКОГО**

**Михайла Яковича
ДМИТРУХУ**

**Івана Андрійовича
ЗАХАРОВУ**

**Євгенію Капітонівну
КОНОПИХІНА**

Анатолія Дмитровича

*Нехай буде у радість життя,
Як чарівна весна, і як літо в зеніті.*

Щоб завжди майбуття

Було мирним, яскравим, із квітів!

**Ірпінська регіональна спілка
ветеранів Афганістану
(воїнів-інтернаціоналістів)
та учасників АТО**

**Поздоровляємо
з днем народження**

МАКАРЕНКА

Івана Івановича

ЛЕУС

Степаниду Гнатівну

ЧЕТВЕРИКА

Михайла Павловича

КИСЛЯКОВУ

Людмилу Михайлівну

АНДРЕЙКА

Івана Купріяновича

З святом іменин. Радієм й ми.

Зичимо добра на кожен день.

Ви є щирими і мудrimi людьми,

Вам достатку, у душі - пісень!

**Ірпінська міська організація
інвалідів війни, Збройних сил
та учасників бойових дій**

Офіційне видання Ірпінської регіональної спілки ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО і благодійного фонду «Єдність та милосердя»

ІРПІНЬ ЄДИНИЙ

usva_irpin@ukr.net, www.irpin.org.ua

Засновник – благодійний фонд «Єдність та милосердя».

Свідоцтво про державну реєстрацію – КІ, №1606 від 03.02.2015 р.

Видане державною реєстраційною службою Головного управління юстиції у Київській області.

Видавець – Ірпінська регіональна спілка ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) та учасників АТО. Розрахунковий рахунок № 26000135519

ПАТ «Райффайзен Банк Аваль», м. Київ МФО 380805, Код 24880885

Віддруковано у друкарні ТОВ «Інтердрук». Зам. №

Наклад 20 000

Надруковано на папері українського виробника.

Редакційна колегія.

Тел. (063) 759-98-30, (068) 947-22-87